

הרייך הרביעי יקום בלי קיסר, בלי פירר

אז קם מישטר של שתי מעצמות-על וירבות, שחילקו ביניהן את העולם. קן הגבול עבר באמצע גרמניה, באמצע העיר ברלין.

מציאות זו מתה. אחת משתי מעצמות-העל מתמוטטת מבחינה פוליטית וכלכלית. כמו שתי מעצמות גדולות חדשות — יפאן והקהילה האירופית. יש התקרבות בין וושינגטון ומוסקוה.

זוהי המציאות החדשה. הגרמנים חשים בה ומרסקים את שרידי המיבנה שהתמוטט. חומת-ברלין היא הסמל העליון.

למה יקרה עכשיו? הנה התחזית שלי:

גרמניה תתאחד תוך זמן קצר, אולי בשלבים, אולי בצורה שאין לה דוגמה מודייקת בעבר.

גרמניה המאוחדת תהיה הכוח הדומיננטי באירופה החדשה, שתהפוך ב-1992 למעצמה כלכלית-פוליטית מאוחדת.

אירופה המאוחדת תהפוך לבעלת-החסות הכלכלית של ברית-המעצמות הברזל.

למעשה תהפוך גרמניה לכוח הדומיננטי בכל המרחב העצום מליסבון ועד ולאדיוסטיק, מאיסל לאנד ועד ארמניה.

את מה זה מזכיר? את חלומי של אדולף היטלר, כמוכן. היטלר היה טיפיש. גרוע מזה: הוא היה אדם מוגבל מאוד, בעל מחשבה אנאכרוניסטית. הוא

ניסה להגשים את מטרתו באמצעים מיושנים ופרימיטיביים: טנקים, טרור ורצח-עם.

הרייך השלישי ניסה להגשים את מטרתו המאה ה-21 באמצעים של המאה ה-16.

עכשיו כל זה מתגשם בדרכים של שלום ומיפחד. בלי צבא. בלי תותחים. בלי אידיאולוגיה. בלי מסע-צלב ומסע-צלב-הקרב. בשם הדמוקרטיה וחרונת-האדם. ברייך הרביעי לא יהיה קיסר ולא פירר.

היה זה פילוסוף גרמני שריכר על "העורמה של התבונה". הנה היא מתגלה לנגד עינינו.

יש משמעות נוספת לתהליך איחודה מחדש של גרמניה. לא יהיה זה רק איחוד של שני חלקי גרמניה. יהיה זה גם איחוד של שני חלקי פרוסיה.

פרוסיה חלשה על כל צפון גרמניה. היא היתה הגרעין שסביבו התארגנה גרמניה החדשה — הרייך השני והרייך (המשך בעמוד 33)

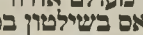
היו כחולמים

הכובש הסובייטי נסוג. אין לו הכוח והרצון לקיים את הכיבוש. למרבה האירוניה, הפך שמו של גורבאצ'וב לקריאת-הקרב של המתקוממים: "גורבי! גורבי!"

המישטר הקומוניסטי של גרמניה המיזרחית קורס תחתיו כמו בניין-קלפים. מחר לא יישאר ממנו שריד וזכר. הוא יהיה בלא-היה.

עם שלם קם על רגליו ובורח ממדינתו, אך לא מארצו. זהו חיזיון חסר-תקדים. גם לנין לא חלם על זה, כאשר טבע את האמרה "הם מצביעים ברגליים". הוא התכוון לעדיקים החוזרים הביתה — לא לאנשים הקמים בכור, העומסים כמה חפצים על מכונית קטנה ובורחים אל מעבר לגבול, כשהם זורקים בדרך את מתחתות דירתם.

נדמה שלא היה מעולם אה ורע להפגנה כזאת של עם שלם, המואס בשילטון במולדתו.

כאשר 80 מיליון גרמנים מחליטים שהם עם אחד, אין כוח בעולם היכול לעצור בעדם לאורך זמן.

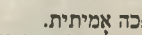
גרמניה המאוחדת תקום. השאלה היא רק אם זה יקרה תוך שבעות או חודשים, בבת אחת או בשלבים, בדרך זו או אחרת.

פעם היה החיזיון הזה מעורר פלצות ומפעיל את פעמוני-

ני רואה ואני לא מאמין! קרא צעיר מיוחד-גרמני, אחרי שעבר את החומה.

"אני צריכה זמן כדי לתפוס מה שקורה לי", אמרה אשה גרמנית.

המשורר התנכי **תיאר את ההרגשה הזאת במילים בנות-האלמות:** "היוני כחולמים. אז יימר לא שחוק פיננו ולשוננו רינה."

י ודי מהפכה. מהפכה אמיתית. יש שיטות שונות למודדת עוצמתה של מהפכה. אחד המודדים הוא הצבא.

כאשר מאיימת מהפכה על מישטר כלשהו, הוא שולח את צבאו כדי לחסל אותה. כך זה קרה בכל הדורות. כך זה קרה, באחרונה, בכיכר טיאננמאן בפקין.

כאשר הצבא מצייט, אין מהפכה.

אבל הצבא הוא חלק מן העם. לכל חייל יש אבא ואמא, אחים ואחיות, ירדים ושכנים. וכאשר די עם מתקומם, כאשר המהפכה היא אמיתית, די חיילים אינם יורים.

כך זה היה כאשר שלח השאה את חייליו לדכא את ההפגנות של חסידיו-המייני. החיילים עברו לצד המפגינים.

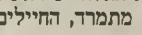
כך זה היה כאשר פרדינאנד מרקוס שיגר את חייליו כדי לחסום את המתקוממים, חסיד קוראסון אקיננו. החיילים הצטרפו למתקוממים.

במהפכה אמיתית, הצבא רומה לחמאה החשור פה לקרני השמש. הוא נמס.

ראינו בטלוויזיה תמונות מרשימות של הצבא המיזרחי-גרמני, הערוך במסדר מול אריך הונקר. ים של קסדות, גושים של חיילים, שלא היו מביישים את הוורמאכט של היטלר.

אבל מתחת לקסדות האלה יש ראשים. הגושים מורכבים מחיילים. וכאשר העם מתמרד, החיילים האלה אינם יורים כמישפחותיהם, כירייהם.

כאשר זה קורה, פסקי-הדין הוא סופי. המהפכה מנצחת.

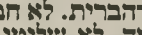

א יאפשר לתכנן מהפכה. היא מתחוללת מעצמה. כמו רעשי-אדמה, כמו התפרצות של הרגעש, היא יונקת מכור חות סמויים, המצויים הרחק מתחת לפני-השטח.

איש לא רצה במהפכה הזאת. לא ברית-המוך עצות ולא ארצות-הברית. לא חברות נאט"ו ולא ברלין המיזרחית. רק הגרמנים הפשוטים, האילי מים, חלמו עליה.

איש לא ציפה לזה. ציפו לכל היותר לגל-מחאה, לתביעה לרפורמה. כאשר באה המהפכה, הופתעו הכל. מה מטרתה של מהפכה זו, שאיש לא יום אותה, שאיש לא רצה בה, שאיש לא כתב לה מצע?

במילה ארוכה אחת בשפה הגרמנית: WIEDERVEREINIGUNG. איחוד מחדש.

י גיין של איחוד-גרמניה יצא מן הבקבוק. איש לא יצליח להחזירו לשם.

גרמניה כבר התאחדה מחדש כאשר שני צעיר רים טיפסו על חומת-ברלין — אחד מן הצד המיזר רחי ואחד מן הצד המערבי — והתחבקו.

באותו הרגע ההיסטורי נעלמו הסיסמות של 44 שנים, ונשארה העובדה הפשוטה: יש רק עם גרמני אחד. אין שניים. יש שני מישטרים בגרמניה. האחד נכפה עליידי הכובש המערבי, השני נכפה עליידי הכובש המיזרחי.

המישטר הדמוקרטי המערבי היכה שורשים, והוא כולו סיי פור של הצלחה.

המישטר הקומוניסטי המיזרחי לא היכה שום שורשים. הוא סיפור של כישלון מנומנטלי. הוא נשאר מישטר של כיבוש. ומישטר של כיבוש יכול להתקיים רק כל עוד מסוגל הכובש לקיים אותו בכוח.

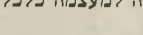
האזעקה בפאריס ובוורשה, בלונדון ובפראג, בושינגטון ובמורסקוה.

היום אין איש אומר מילה נגד תהליך זה. הכל משלימים. אין מה לעשות.

ראשית: הכל משוכנעים כי באמת יש גרמניה חדשה, שהדמוקרטיה הגרמנית היכתה שורשים עמוקים ועמידים. זה לא קרה ברפובליקה של ויימאר, שהיתה ונשארה יצור מלאכותי. אבל זה קרה ברפובליקה הפרלית — כתגובה על זיכרונות-הוועה מימי הרייך השלישי.

שנית: גרמניה הפכה למעצמה כלכלית, שלא כדאי עוד לאיש לריב איתה.

הכל מבינים כי איחודה מחדש של גרמניה הוא בלתי-נמנע. רק טיפיש מתנגד לדבר שהוא בלתי-נמנע.

פ ירוש הדבר הוא שהמישטר העולמי, שקם בסוף מילחמת-העולם השניה, נמוג ונעלם.